

zahorata.com

Светът е нищо без хората

ЗА ХОРАТА

МАЙ 2012 • Година VII

7 години списание За ХОРАТА!

**Сирия, Русия
и останалият свят**

Забулени правила

Индия

Една религия
не е достатъчна

3,95 лв

Познаваме ли себе си?

И твоето тяло също

Разчитаме ли знаците на своето тяло?
Можем ли да се грижим за физическото и духовното си Аз?

Белослава

Надежда Добрев

Разсъблечената Мис от
града на ангелите

Д-р Ангел Попов

Нагпревара
със здравето

Соня и Александър Пусен

Защо плаче Африка?

Илиана Раева

Това е откъс от списанието.

Цялото списание може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

Рецепта за щастие

М

омиченцето внимателно се премести на съседния облак и с плавни движения повтори написаното преди малко. Прочете го и от този ъгъл изглеждаше по същия начин, нищо не се беше променило, липсваше съставка в тази рецепта и колкото и да се опитваше да си спомни, не успяваше. Нали само преди миг, докато беше малко момиченце, знаеше с абсолютна точност всяка съставка и беше я прилагала десетки пъти, и то за един ден. Всяка сутрин, когато се събуждаше, отваряше големите си очи и на лицето ѝ между двете розови страни се настаняваше огромна сънена усмивка. Бързо се измъкваше от топлото легло и отваряше широко прозореца на стаята, за да влезе денят. Това беше ритуал, който повтаряше всеки ден, и винаги резултатът беше един и същ. Усмиваше се и това я правеше щастлива. Можеше да сподели щастието си с току-що настъпилния ден. Имаше още няколко подобни ритуала за различните часове, като всеки път прибавяше по нещо различно и любопитно. Не спираше да се изненадва колко много неща могат да се случат само в рамките на ден и да останат още толкова за следващия. Малкото момиченце познаваше съставките на рецептата за щастие до съвършенство, но всеки път се изненадваше, когато нещо ново се настани сред останалите. Така живееше от доста време. Докато един ден не отвори широко прозореца и разбра, че нещо ще се случи. Прогони обаче сивата мисъл, забила се като досадно трънче в съзнанието ѝ, и поздрави всички нацъфтели дървета, а след това и безбройните им невидими обитатели. После всички жужащи и хвърчащи в градината, премина на беседката в другия край на двора, на разхвърляните саксии с пъстри цветя и всичко, върху което се спираше погледът ѝ. Сетне, както обикновено, си представи, че сяда на най-пухкавия и бял облак, преминаващ тромаво или по-скоро парадно на синия фон, и започна да изписва разни мисли. Харесваше това занимание, защото имаше толкова много място за писане, а и ако сбъркаше, само трябваше да изчака написаното да се разнесе във въздуха и да поправи грешката. Днес отново изписваше една по една съставките на добре познатата ѝ рецепта за щастие. Но имаше усещането, че нещо не е наред, нещо липсва, и колкото и да се опитваше да си го спомни, сякаш през нощта някой беше влязъл в мислите ѝ и без колбание беше изтрил точно тази съставка. Или просто беше я забравила. Въсъщност беше пораснала.

Е. Гагджева

ЗА ХОРАТА

www.zahorata.com

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Елеонора Гагджева-Бонева

РЕДАКТОР
Деница Езекиева

ГРАФИЧЕН ДИЗАЙН
Теодор Манолов

АВТОРИ
Анастасия Манлихер, Вихра Василева, Владимир Стоичков, Галина Кубратова, Енрике Санчо, Дяна Китева, Зора Нейкова, Ивайло Харалампиев, Мариана Дикова, Мария Пумпалова, Марта Пейчева, Милена Джарова, Михаил Вешим, Мохамед Халаф, Нели Муртова, Нина Божидарова, Оля Стоянова, Солегад Мора, Цвете Ангелова

ФОТОГРАФИ
Александър Атанасов, Ангел Цветанов, Антоан Божинов, Живко Джаков, Любомир Сергеев, Манол Дончев, Нели Гаврилова, Петя Чолакова, Радич Банев, Светослав Куцаров, Соня Станкова

РЕДАКЦИОНЕН ДИРЕКТОР
Свилена Врангова

ИЗДАВА
Grain Advertising Ltd.

ПЕЧАТ
Алианс принт

РЕКЛАМА
Grain Advertising; Милена Петрова
гр. София, ул. Лега 1, ет. 5
тел: 935-69-44
grain_advertising@dir.bg

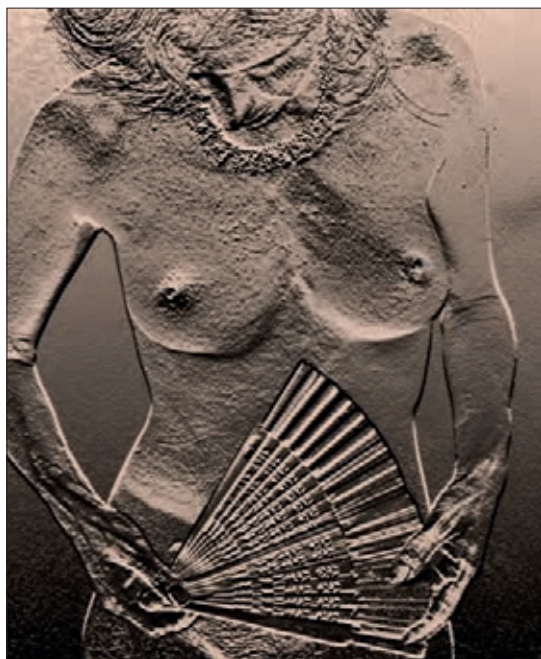
АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
гр. София 1000, ул. Лега 1, ет. 5
тел: 935-69-93

E-MAIL
contact@zahorata.com

Списание За ХОРАТА се издава от Стандарт Нюз АД. Всички права са запазени. Никаква част от това издание не може да бъде репродуцирана без изричното писмено разрешение на издателя.
ISSN 1314-3239
3,95 лв.

ГОЛОТАТА, без която (не) МОЖЕМ

От култа към тялото до срама и забраната – голотата винаги е била на дневен ред в човешката история. От една страна, тя символизира естетиката в изкуството, но от друга, е мерило за границите в общественото поведение.

Видове голота

Годишно милиони хора съзерцават *Давид* на Микеланджело (или *Венера Милоска*, *Аполон Белведерски*, стотиците копия на *Афродита Книдска* и т. н.). Снимат ги с мобилните си телефони и говорят за тях в превъзходна степен. Самото преживяване заема специално място в спомените от пътуванията. Въпросните статуи изобразяват красиви голи тела. Посетителите са облечени. Нещо повече, ако на някого от посетителите му хрумне да се освободи от дрехите си, той със сигурност ще бъде отстранен от залата. Въпросът е защо едно и също общество в една и съща епоха, дори в една и съща зала може да оцени голотата като еманация на изяществото и същевременно като нещо неморално, неетично, което, погледнато от друг ъгъл, се римува с грозното и маргиналното? Само защото едната голота е от мрамор, а другата от плът и кръв ли?

Няма еднозначен отговор. Голотата е твърде семпла и същевременно твърде митологизирана през хилядолетията, та да бъде вкарана в общи универсални рамки. Първородният грях описва как змията (сатаната) изкушава Ева да откъсне забранения плод – ябълката. Прегрешавайки, родителите на човечест-

вото Адам и Ева проглеждат и виждат, че са голи. Това е християнската версия. От нея не става ясно защо голотата предизвиква срам, след като наоколо няма други примери за сравнение, т. е. няма други хора, още по-малко пък хора с дрехи, та Адам и Ева да се почувстват различни или по-недостойни заради своята голота. Освен това те са божия творба, нима могат да се срамуват от автора си, от неговото решение да ги направи такива, каквито ги е направил? Нима *Давид* би могъл да се срамува от Микеланджело?

Никой няма право да съгу

Отговорът на втория въпрос е най-вероятно отрицателен. Защото преди юдаизма и християнството никой не споменава, че голотата е нещо лошо. Достатъчно е да разгледаме наследството от античността: то изобилства от голи фигури, изобразени в различни ритуали от ежедневието, натурални и анонимни. Месопотамия, Египет, Индия, Китай не само величават голотата, а дори ни оставят завещания как да ѝ се насладим в сексуално отношение. В Япония още преди хилядолетия женското голо тяло е превърнато в трапеца, за да се смесят храна и секс – двете най-големи удоволствия на човека, в Лидия цар Кандавъл стига

Тялото разказва

” Да имаш контрол върху емоциите си е пътят към физическата ти хармония, ти трябва да си този, който казва какво ще се случи с тялото ти, а не то на теб.“

Любомир Сергеев, снимка

ИСТОРИИ ЗА СИЛАТА, СЛАБОСТТА И ДУШАТА НА ФИЗИЧЕСКИЯ АЗ

Задвижено от съзнанието, управлявано от мисълта, изтощено от емоциите, изразяващо се в движение – всичко, което не си знаел за собственото си тяло и си се страхувал да попиташ, в три откровени разговора.

Тяло за побеждаване

Станчо Станев – световнопризнаният учител по източни бойни изкуства, лечител и художник, цитира една католическа светица – Тереза Авилска: „Погрижи се за тялото си така, че да може на душата ти да ѝ се прииска да живее в него.“ И още...

„Повечето хора не се обичат, не обичат личността в себе си, не признават мислите и емоциите си. Оттук идват и повечето им физически проблеми. Те не успяват да открият и духовната подкрепа от учител, проповедник или наставник в пътя към божественото. А всички се стремят към тази Висша сила, чието присъствие усещат. Пътищата може да са различни, но всички водят към една цел, без значение как я наричаме – християнска църква, даоизъм или ислям.

При мен често идват хора, прочели куп книги, жадни за още информация, но в главата им е хаос, защото не знаят как да направят първата практическа стъпка. Тъй като нито едно от източните учения не се случва на книга, следването на учителя и напътствията му за овладяване на тялото и духа са неотменими.

Моята история с източните бойни изкуства се за-
роди в период, когато те бяха
забранени у нас и заниманията
ми бяха апокрифни. Смяташе се,
че хората, които ги практикуват,
са опасни за обществото, потен-
циални атентатори и терористи.
И така, тайно аз започнах още
като дете с джудо, после карате,
джу джуцу, айкидо, до посте-
пенното откриване на ушу, най-
близкото до мен. Специфично за

източните бойни изкуства е бавното, продължи-
телно учене и хората с повърхностни интереси
просто отпадат. Съветвам всеки, пожелал да тръг-
не по този път, да е искрен с намеренията си, да
реши дали просто иска да се бие по улиците, или
да навлезе в нещо духовно. А изборът на близко-
то до същността му бойно изкуство ще се случи
постепенно и плавно.

Ушу се основава на сливане на душата и тялото, на
хармония между човека и Вселената и най-вече
на хармония със самия себе си. Един процес, в
който вървиш към постигането на духовен мир,
дълъг път на посвещаване, физически усилия, съ-
четани с навлизане в източната философия и раз-
бирането ѝ.

Работата в духовен план е най-същественният еле-
мент от развитието на тялото. Да се пребориш с не-
добрите си мисли, желания и емоции, ти да бъдеш
този, който ги ръководи. Да приемеш лишението
като принцип, да отхвърлиш много неща като ал-
кохол, цигари, вредни храни, негативни мисли.
Наричам ги „тавани“, които човек сам поставя над
себе си и сам премахва. Да имаш контрол върху
емоциите си, е пътят към физическата ти хармо-

ния, ти трябва да си този, който
казва какво ще се случи с тялото
ти, а не то на теб. Защото основ-
ната борба в източните бойни
изкуства е борбата с личните ти
желания и слабости. Лао Дзъ каз-
ва: „Който побеждава другите, е
силен, който побеждава себе си,
е могъщ.“ Аз добавям само едно
– нека се стремим към това мо-
гъщество.“

Цигун

Цигун – или работата с жизнената енергия,
са комплекси от упражнения, в които човек се
научава да работи и да овладява енергията,
да я отгвава, да я приема. Цигун е в същност
та на китайските бойни изкуства, както е
брашното за хляба. Тази система от упраж-
нения, съчетана с мисловна концентрация,
активизираща определени точки, е и в осно-
вата на китайската традиционна медицина.

Забулени

правила

АРАБСКА УЛИЦА БЕЗ ИЗХОД,
ИЛИ СЕЗОНЪТ НА ИСЛЯМИСТИТЕ.
ЗАДЪЛБОЧЕН АНАЛИЗ НА ИЗВЕСТНИЯ
ЖУРНАЛИСТ ЗА ПРОЦЕСИТЕ
ВЪТРЕ И НАТИСКА ОТВЪН

Т

ова се превръща в правило: в която и арабска страна да се проведат свободни и прозрачни избори, неизменни победители са ислямистите. Това се случи в Алжир в началото на 90-те години на миналия век. Случи се и в Ирак, както и в окупираните палестински територии. Днес сме свидетели на същия процес и в Тунис, Египет, Либия и Магреб. А преди време същото се случи и в Турция и Иран. Нещо повече – опитите от страна на диктаторски режими да бъде забавено завръщането на ислямистите, а техният неизбежен електорален успех да бъде опорочен, са обречени на провал. За всички е ясно, че настъпва вълната на политическия ислям, тъй като ислямистите отгавна са завладели „арабската улица“ и днес жънат плодовете на своите продължителни усилия.

Разказвачи на истории

От Елеонора Гаджева
Светослав Куцаров, снимки

Петър Лазаров, резбар и майстор на гаюди

ДОМ ЗА ЛЯСТОВИЦИ

Гласът на гжура гајгата се възнесе над старите, натезжали от спомени покриви. Обгърна позаспалото грагче и прехвърли планината. Промуши се сред гостолепните борове и потъна в търсене на миналото. Песента ѝ, писклива и насечена, напомняше плача на млада девојка.

„Два занаята имам, единият се вижда, другият се чува“, така започва историята си Петър Лазаров

– изкусен майстор в дърворезбата, дървоструговането и изработването на музикални инструменти. Докато работел над струга, все мислел как да затвори кръга от красота, да завърти всичко около себе, да му се радват и хората. Сега е доволен, защото нищо не му липсва. Спокоен сред своите си

неща, майсторът обърна поглед към резбованите предмети и продължи, повече на себе си, откол-

кото на мен.

„Много се пилях в този живот. Знам го, а и всяка вечер си правя ревизия. Преди да заспя, затварям очи и си мисля как е минало времето. Иска ми се да не изпускам деня, да си припомня как съм говорил, с кого съм се срещнал, какво съм обещал, подреж-

Д-р Анжел Попов

Надпревара със здравето

РАЗГОВОР ЗА ЗДРАВЕТО, КОЕТО НЕ ИДВА, АКО НЕ ГОВОРИШ ЗА НЕГО,
ЗА ПЪТИЦАТА, КОИТО НЕ СА САМО НЕРАВНИ, И ЗА НЕРАВНОСТИТЕ,
КОИТО НЕ Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА ВОДЯТ ДО НЕЩО СМИСЛЕНО

У

овек пораства, когато се разгели с илюзиите си. Ако тази фраза е вярна, в нашата страна отгавна вече има само възрастни хора. Отгавна сме спрели да вярваме, че големите промени в правилната за обществото ни посока ще се случат скоро. Аз самата всеки ден се отказвам от една илюзия. Така пораснах бързо, по-бързо, отколкото ми се искаше. Трябваше да се разделя с много илюзии, с повече, отколкото трябва да се разделя човек, ако иска все пак да запази някъде в себе си наивно-

то хлапе с големите замечтани очи.

„Малко хора се занимават с много неща в нашата държава – д-р Попов отпи от кафето си и отмести поглед от сутрешната суматоха на улицата. – Аз имам фирма за медицински транспорт. Работя като ортопед в Гоце Делчев и тук в София, в МБАЛ Люлин, на която съм и изпълнителен директор. Всичките ми дейности са в областта на медицината, но не съм се посветил изцяло на медицинската си

практика. Не искам да кажа, че това, че се занимавам с много неща, е най-правилното, защото човек не може да бъде еднакво пълноценен в различни посоки. Правя го с цената на много пътуване и малко свободно време. От друга страна, не мога да се откажа от дейността си, свързана с транспортирането на пациенти на хемодиализа, защото това е нещо, създавано през годините заедно с моя екип, в което

непрекъснато се правят подобрения и инвестиции. Фирмата ми работи на територията на целия Смолянски окръг, на територията на град Гоце Делчев и на град Разлог. Имаме около 80 болни, които ежедневно се превозват. Някои от тях живеят на 60-70 километра от болницата, в която им се прави диализата, дори имаме и пациент в село Бръщен, когото возим на 112 км за да се направи диализата.

Соня и Александър Пусен

Защо плаче Африка?

„ПЪТУВАНЕТО ПРЕЗ АФРИКА НИ НАКАРА ДА ОСЪЗНАЕМ,
ЧЕ НЕВЪЗМОЖНОТО Е ВЪЗМОЖНО“

Нужни са сила, голяма доза авантюризъм, дори безразсъдство, за да постигнеш мечтите си. Да разбереш докъде се простират човешките възможности.

Назад към цивилизацията

За Соня и Александър Пусен най-важно е да осъществят целта си – да познаят истинската Африка. Но не като туристи, а като част от местното население. Да се върнат там, откъдето е започнало всичко. В продължение на три години и три месеца прекосяват континента пеша. Тръгват от Нос Добра надежда – най-южната част на континента, през ЮАР, Зимбабве, Малави, Танзания, Кения, Етиопия, Судан и Египет и стигат до Тивериадското езеро на

територията на Израел. Три години, 11 страни, 1200 семейства, 14 000 км пеша. Без спонсори, без помощен екип, без карти и GPS, без пари, споделяйки живота, бедността и радостите на своите домакини. Ден след ден ходенето им се превръща в ритуал на посвещаване.

„Когато тръгваш на такова пътешествие, имаш нужда от малко неща, защото, ако багажът ти тежи, ще си бавен и двойно по-изтощен. А и шансовете да те

оберат са много по-големи”, разказва Александър за подготовката си за приключението Африка. Началото е от Кейптаун до Килиманджаро – първите 7000 километра. Това са териториите на Южна Африка, Зимбабве, Малави и Танзания. Оттам поемат към териториите на масаите. Имат още 7000 километра. Покрай бреговете на езерото Туркана и изгарящата пустиня на Батн-ел-Хагар. Срещат се с митичните руини на Марое, откриват тайните ритуали на суданските младоженци, красотата на племената хамер и дасанеч и съжителстват с камила от Дарфур. И понеже отказват да ползват какъвто и да е транспорт, няма как да избегнат опасните срещи с лъвове и други диви животни, пристъпи на диария, малария и жажда. Отказът им от петзвездни хотели в полза на пренаселени колиби със сламени покриви, надбягване с щрауси, къпане в потоци с цвят на бира, пиршества с печено антилопско месо, лов на акули, търсене на диаманти и сладки приказки с наследници на канибали са само част от тяхното приключение.

Сред хората

По време на пътуването се срещат с 1200 семейства, които безкористно ги приютяват в домовете си. Осигурявали им храна и подслон. Срещите били случайни, защото, когато тръгнали на пътешествието, нямали никакви планове и уговорки с определени хора. Искали просто да живеят като самите африканци. Сред условията на африканската джунгла, сред диви животни, без телефони, без пари, без транспорт... Всеки ден ръка за ръка с горещото слънце, с пустинята и джунглите. Но сред хората.

„Почти навсякъде ни приемаха гостоприемно. В Танзания например една много бедна жена, която живееше с дъщеря си инвалид, с последните си пари ни купи банани. Тази постъпка ни трогна до сълзи”, разказва Соня Пусен. Пак в Танзания се срещнали с племето барбаигс. Непобедими воители, които не позволяват нахлуване в територията им. Соня и Александър били приети изключително гостоприемно.

„Моята цел е да отворя очите на останалите за Африка” – споделя Александър. – Ние не се познаваме, колко хора от западния свят знаят, че африканските майки плашат

непослушните си деца с „белия човек, който ще го диге и ще ги вземе, ако не са гобру”.

Глад, корупция, мизерия, опасности. Ако в началото са направили списък на всичко, което би могло да им се случи, нямаше да помислят да стъпят в Африка. Никаква физическа подготовка, никакви тренировки, никакви хранителни режими... Целите, които си поставили, били да правят неща, които единствено те искат. „Нямахме пари, няммахме защита, няммахме кола, не бяхме като останалите туристи или журналисти. Ние бяхме просто човешки същества, които рискуват всичко”, разказва Соня. Всеки ден изминавали по 40 километра пеша под горещото слънце. Всеки ден краката ги болели, късали чорапи и превързвали нов мазол. Но въпреки всичко не се отказвали.

„Ако си нормален човек със здрав разум, това не е място, където да отидеш. Беше по-скоро въпрос на вяра, на вдъхновение.”

Всъщност опасността не идва от хората, а от животните. Спели сред лъвове, били нападани от слонове, носорози, змии и скорпиони. Но най-опасни били комарите. От тях няма как да избягаш и се разболяваш от смъртоносна малария.

„Когато Соня беше на ръба на смъртта, болна от малария, мислехме да се върнем вкъщи, за да се лекува”, споделя Александър. Но взимат по-трудното решение и остават. Прекарват известно време в католическа мисия в Танзания, където всяка седмица монахините лекували по 200 души болни от малария. „Не можехме да си представим да минем през целия континент, да живеем като африканците и да не хванем малария”.

Пътуването продължава, за да пристигнат в една враждебна Етиопия. Хората се държали лошо и негостоприемно с тях. Гонели ги. „Страдахме наистина, беше много болезнено за нас, но не искахме да се откажем”, връща се към тези моменти Александър.

Африка на африканците

Колкото повече пътуват, толкова повече установяват, че Африка всъщност са африканците. Хората са страхотни и много гостоприемни, посрещали ги навсякъде, живеели като тях. „Когато си добър към тях, получаваш доброта. През цялото време

Индия

ДВИЖЕНИЯТА НА ДУХА

20 ФЕВРУАРИ 2012 ГОДИНА, ЮЖНА ИНДИЯ,
ЩАТЪТ КЕРАЛА. КРАЙБРЕЖИЕТО МАЛАБАР,
ОКОЛНОСТИТЕ НА ГРАД КАННУР

Щ

ентърът на кулминацията на местния фестивал Теям. Магичен хиндуистки храм с типичните за Керала стоици свеци навсякъде по олтарите. В ушите ми кънтят взривяващи ритми на барабани и пред мен приказни същества в разкошни костюми са изпаднали в транс и разместват времето и пространството. Музиката на барабаните и движенията на маскираните вкарват и мен в истински транс. Всичко около мен замръзва в стопкадър и в един момент усещам как ми се подкосяват краката и замалко да тупна на земята, но се хващам за фотоапарата и започвам да снимам като луг.

Футболен мач
без публика.

Спортът е нищо без хората

Списание

ЗА ХОРАТА

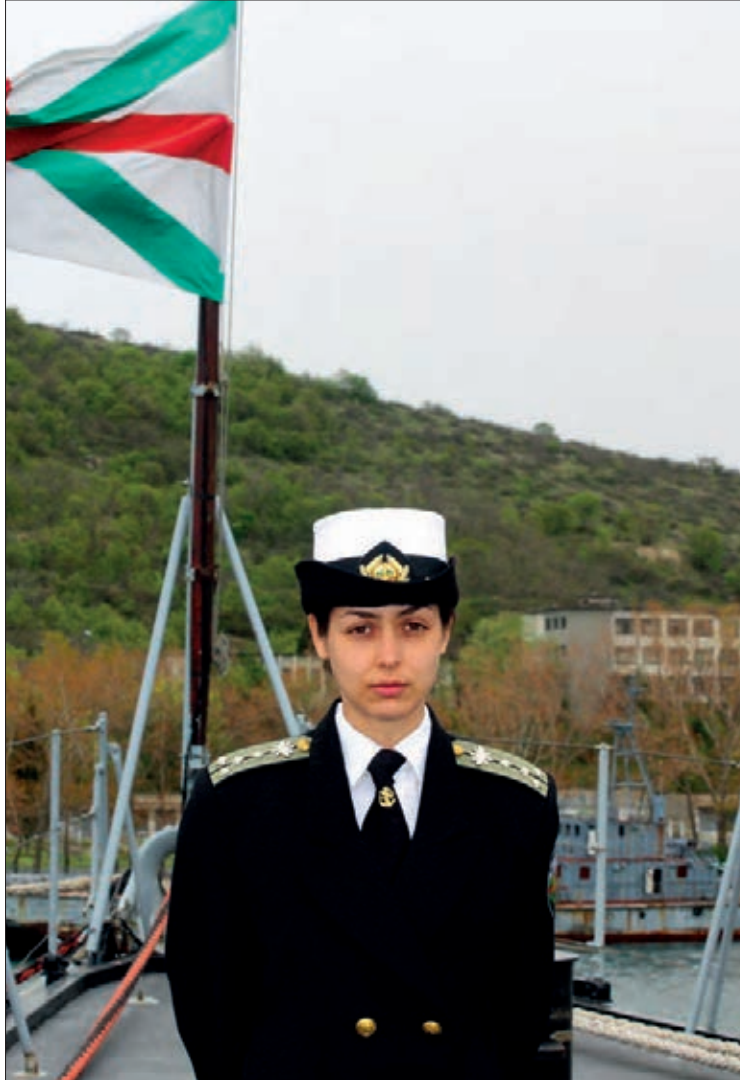
Изборът на професия за едно младо момиче във военноморските сили се дължал на любовта ѝ към морето и адреналина, а и на желанието за сигурна и стабилна работа, за ред и организираност.

Професия Воїник

„Военната професия учи всички ни на няколко простички, но много важни качества – дисциплина, която да ни води към изпълнението на целите ни, организираност, която помага по-експедитивно и прецизно да подредим приоритетите си и плановете за тяхното изпълнение. И екипност – нещо много важно, когато си част от екипажа на един кораб, способността да работиш в екип, да ръководиш умело подчинения си личен състав и от своя страна да изпълняваш поставените задачи.“

Един ген на фрегатата Верни

„Различна е динамиката на един кораб в зависимост от това

Станимира Флорова
Капитан-лейтенант
от фрегатата *Верни*

дали сме на бряг, или в морето. Когато сме на плаване, планираните учения и тренировки текат една след друга, насищайки програмата ни с голяма интензивност, целейки да се оттренират всички умения, усвоени на сушата. Когато корабът е на брега, целта е да се подготвим за дните на море – много занятия, както теоретични, така и практически, тренировки и изпити, работа по поддържане на материалната част.“

Женски качества

„Както жените, така и мъжете във военноморските сили се отличават с дисциплина, организираност и изпълнителност – качества, необходими на всеки военнослужещ, и все пак всичко е строго индивидуално. На мен през годините освен тези качества са ми помагали амбицията и упоритостта, желанието да се наложа в една нелека, но носеща изключително удовлетворение професия.“ □

Верни на себе си

6 МАЙ, ГЕРГЬОВДЕН – ОФИЦИАЛНИЯТ ПРАЗНИК НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ, Е ПОВОД ДА ТЕ СРЕЩНЕМ С ЧОВЕК, КОЙТО НОСИ ЗВАНИЕТО СИ С РАДОСТ

ЗА ХОРАТА

АБОНАМЕНТ

Абонамент за 1 година – 36 лв.

Всеки абониран се за списание **За ХОРАТА** получава подарък – пакет от месечните броеве на списанието за 2011 година.

Списание **За ХОРАТА** е на пазара всяка трета събота от месеца!

Адрес на абоната:

Град/село

Пощенски код

ж.к./ул. № бл. вх. п. к.

Име

За контакти: тел.

e-mail

Плащане

В брой

Адрес на редакцията:

София 1000, ул. *Леге* 1, ет. 5

Чрез пощенски запис

Адрес на редакцията:

София 1000, ул. *Леге* 1, ет. 5, списание **За ХОРАТА**

02/935-69-94, 02/935-69-93

www.zahorata.com

Важни са хората!

ИЗТОЧНОАЗИАТСКИ ДИЗАЙН мебели и декорация

Китайска галерия ЖЕНДА – София, бул. „Черни Врх“ 18

Галерия 1908 – София, ул. „Ангел Кънчев“ 1

www.janda.bg

www.facebook.com/janda.bg

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

